

vis, vi skulde have taget det samlet. Jeg ser et Gode deri, at vi have gennemført den stykkevis. Derved have vi indvundet Erfaring og tillige dette, at hvert Erhverv faar sin Risiko. Det er sikkert, at alle de Erhverv, der ere inddragne under Forsikringen, eller som der fremdeles vil blive Tale om at forsikre, rumme ikke samme Fare under Udøvelsen af Arbejdet og derfor heller ikke ville komme til at svare samme Præmie. Ved at dele dem hver i sit Erhverv og lade dem løbe Risiko kun for dette bestemte Erhverv opnaa vi at dele Sol og Vind lige og ikke lade den ene betale for den anden.

I samtlige Love angaaende Ulykkesforsikring for Arbejdere er der fastholdt et Princip, som tiltaler mig overordentlig; det er: Hjælp til Selvhjælp. Det kan vel siges at være i en noget indirekte Form her, idet der henvises til Sygekasserne. De første 13 Uger, efter at den skadelidte er blevet arbejdsudygtig, kan han ikke oppebære Dagpenge; først efter den Tids Forløb kan han oppebære de Dagpenge, som Loven omtaler. Man sætter derved maaske ogsaa lidt Pres paa at faa de Arbejdere, som naturligt burde melde sig ind i en Sygekasse, til at gøre det. Jeg er glad ved, at dette Princip er fastholdt her, og jeg vil haabe, at det maa findes i den Betænkning, som Kommissionen for tvungen Invaliditets- og Alderdomsforsørgelse vil afgive.

Som Landmand vil jeg gerne sige, at jeg tror, mine Standsfæller se med fuld Forstaaelse og god Villie paa dette Forslag. Vel drejer det sig om en Aarsodgift for dem af ca. 1 Mill. Kr., men det er jo bekendt — det er jo sagt saa ofte —, at det arbejdende Landbrug Aar for Aar i stigende Grad kommer til at savne den nødvendige levende Arbejdskraft, og et Midde til at forebygge dette kunde det muligt være, om der af Lovgivningsmagten blev sørget for, at Landmændene kunde sige til deres Arbejdere: I ere forsikrede mod eventuelle Ulykkestilfælde under eders Arbejde. Efterhaanden som det er blevet vanskeligere for Landbruget at faa Arbejdskraft i saa fuldt Maal som nødvendigt for at udvinde den danske Jords Værdier, har man maattet ty til teknisk Hjælp, til Anvendelse af Maskiner i et saadant Omfang, at det for det mindre Landbrug næsten kan siges, at Maskinernes Tal er legio. Vi have saa mange, at det, naar vi skulle følge med, bliver et stort pekuniært Spørgsmaal, som man imidlertid ikke kan komme udenom. Efterhaanden som baade mindre Brug og store i Særdeleshed faa flere og flere Ma-

skiner, bliver Faren ved vort Brug jo ogsaa større, og derfor er en Ulykkesforsikringslov for Landbruget nu mere paatrængende end før. Paa mine Standsfællers Vegne vil jeg sige den højtærede Minister Tak for dette Forslag. Vi billige, at der fra vor Side skal gøres noget for at sikre vore Arbejdere mod de Ulykker, som kunne ramme dem under deres Arbejde. Det er jo forklarligt, at den danske Gaardmandsstand ser herpaa med Velvillie, bl. a. fordi der gaar ret mange Procent af Gaardmandsbørnene over i Arbejdernes Række. Der blev sagt i Fjor under en anden Sags Behandling af et æret Medlem, at den Omhu, Gaardmændene ved visse Lejligheder viste for Husmænd og Landarbejdere, ikke var ægte. Det tror jeg dog, at den er, og Forklaringen derpaa er ganske simpelt den, at vore Børn i stort Tal gaa over i Arbejdernes Rækker, og derfor forbindes vi med Arbejderne og Husmændene med det stærkeste af alle Baand, nemlig Blodets. Jeg paastaar, at Gaardmændene i alt Fald — jeg taler ud fra min egen Erfaring — se med Velvillie paa dette Forslag og gerne ville se det fremmet som et godt Resultat af denne Samling.

I øvrigt skal jeg ikke komme ind paa Enkeltheder i Forslaget. Da Sagen var til Behandling i det andet Ting, ønskede et Medlem overvejet, om det ikke vilde være rigtigt i mange Tilfælde, hvor en Arbejder kunde regnes at faa omtrent hel Invaliditetsunderstøttelse, idet hans Arbejdsevne varigt var borte, at tilsikre ham en Livrente i Stedet for at udbetale det fulde Beløb. Han nævnedes fra sine Omgivelser Eksempler paa, at en saadan Fremgangsmaade vilde have været mere anbefalelsesværdig end at lade et saadant Kapitalbeløb komme vedkommende i Hænde. Endvidere nævnedes han, at den stedlige Kommunalbestyrelse vist var den rette Institution, som man burde afkræve Erklæring i dette Tilfælde. Den Opfattelse har i nogen Grad min Tilslutning, og jeg haaber, at naar, som den højtærede Minister har antydnet i det andet Ting, samtlige Ulykkesforsikringslove komme til Revision for at faa en Del fælles Regler for dem alle, vil denne Tanke ogsaa kunne komme under Overvejelse. Ogsaa jeg har fra min Bekendtskabskreds Eksempler paa, at en Kommunalbestyrelse som fuldt kompetent til at dømme i en saadan Sag i mange Tilfælde baade for vedkommende Arbejders egen og hans Families Skyld vilde have raadet til at lade en saadan Mand faa en Livrente i Stedet for at lade ham